

Bilag 2.**MESTERORGANISATIONERNES FÆLLESRÅD**
Sekretariatet

Den 10. marts 1971.

I anledning af, at der af handelsministeren er bebudet en fortsættelse af prislovgivningen, når den midlertidige lov om forlængelse af prisstoploven af 9. oktober 1970 bringes til ophør, skal de fællesrådets tilsluttede organisationer herved tillade sig for folketingsudvalget at fremføre nogle bemærkninger, som efter fællesrådets opfattelse bør tages i betragtning ved overvejelserne omkring en ny prislovgivning.

Byggesektoren har siden november 1967 været underlagt en generel begrænsning af både avancer og priser.

Lovgivningen har med udgangspunkt i den 17. november 1967 dels ved avancestop og dels ved prisstop og bindende kalkulationsregler udvirket, at de enkelte virksomheders salær har været reguleret ved generelle — og meget sparsomme — forhøjelser, således at alle er skåret over een kam, og ingen individuelle reguleringer har kunnet finde sted uanset udviklingen i virksomhederne.

De salærforbedringer, der har fundet sted, har ikke kunnet følge med den almindelige omkostningsudvikling og er som følge heraf blevet forringet bortset fra, at virksomhedsindehavererne som andre befolkningsgrupper har haft øget behov for dækning af stigende leveomkostninger og skatter.

Fra 30. juni 1969 blev det ved de bindende kalkulationsregler yderligere fastslået, at kun overenskomstmæssige lønstigninger kunne indregnes i timepriserne. Udviklingen på arbejdsmarkedet og mangelen på arbejdskraft har bevirket, at sektoren ikke har kunnet bremse længdningen, som ellers var hensigten med kalkulationsreglerne, og dette har yderligere forringet salæret.

De bindende kalkulationsregler udløb den 30. juni 1970, men forinden var der ved lov

af 21. maj 1970 indført prisstop for reparationsarbejder og serviceydelser.

Selvom timeprisen for nyt arbejde i realiteten var under fri prisfastsættelse fra 1. juli 1970, har det vist sig, at virksomhederne vægrede sig ved at foretage regulering for ikke at få højere pris på nyt arbejde end på reparationsarbejde og i tillid til, at der snarest ville blive mulighed for udjævning.

Prisstoploven af 9. oktober 1970 låste endeligt priserne fast, og en lang række virksomheder må i dag erkende, at deres lovlige pris ikke på rimelig måde giver dækning for omkostninger og nødvendig avance.

De lovlige priser er baseret på tilfældigheder i en lang række tilfælde, nemlig på det salær, som virksomheden havde i november 1967, hvor nogle måske netop havde reguleret deres pris og andre ikke, og den ændring, der måske er foregået i omkostningsniveauet i løbet af godt 3 år, er ikke kommet til udtryk.

Udover det allerede nævnte er det formentlig udvalget bekendt, at den generelle dispensation, som Monopoltilsynet gav fagene fra prisstoppet for reparationsarbejder i anledning af lønstigningerne pr. 1. september 1970, kun i ganske enkelte tilfælde har kunnet udnyttes af virksomhederne på grund af det korte tidsrum fra bekendtgørelsen heraf og til prisstoppet pr. 22. september 1970 samt på grund af lovens krav om, at kun tilkendegivne prisstigninger inden denne dato måtte tages i anvendelse.

Hvis virksomhederne fremover skal trives på en for erhvervet og samfundet sund måde, er det nødvendigt, at den fremtidige prislovgivning kommer til at virke på en mere smidig måde end hidtil.

I en erhvervsgruppe med så mange for-